Година I. София, 23. мартъ 1907. год. Брой 26.

5 ст. ВѢСТНИКЪ ЗА ДѢЦА ст. 5

Урежда: Редакционенъ комитетъ. Излиза всѣки петъкъ. Адресъ: Редакция „Славейче“, София.

Съсѣди.

Два съсѣда,
Два юнака,
Вихрогонци
Два казака,

Щомъ възседнатъ
Двѣ тояги,
Вижъ, че двора
Не побра ги,

Та и вънъ сѫ
Изкочили
И по пѫтя
Сѫ взвили.

Но сега тукъ
Друго става —
Важно нѣщо
Се рѣшава,

Важно, дѣтъ му
Нѣма края!
Но азъ чухъ го
И го зная:

Ще отидатъ
Съ двама други
Въ други день за
Теменуги.

Чичо Стоянъ.

На дѣдо Благо.

Старъ си ти, дѣдо,
Много си старъ,
Но на дѣцата
Милъ си другарь.

Какъ ми бѣ драго
По-онзи день,
Като те зърнахъ
Благъ и засмѣнъ:

Спрѣлъ се ти бѣше
Всрѣдъ купъ дѣца,
Здрави, засмѣни,
Съ мили лица;

Съ благитѣ думи,
Съ погледа милъ
Бѣше ги, дѣдо,
Всички плѣнилъ!

Всѣко те гледа,
Въ радость трепти,
А посрѣдъ тѣхъ се
Радвашъ и ти.

Тая картина
Спрѣ ме и менъ,
И азъ бѣхъ, дѣдо,
Сѫщо плѣненъ

И си прошепнахъ:
— Боже всеблагъ,
Дълъгъ животъ дай
Старецу драгъ.

Ст. М. Поповъ.

25. мартъ 1876. година.

Нощьта бѣ тъмна като рогъ. Ситенъ дъждъ росѣше. Тъмни фигури отъ разни страни пристигаха на полето, което се намира на западъ отъ Панагюрище. Една по една тѣ сѣдаха на кръгъ. Изеднажъ всрѣдъ тѣхъ свѣтнаха нѣколко фенери. Насѣдалитѣ се поизгледаха и пристѫпиха къмъ работата си.

Това ставаше прѣзъ една отъ послѣднитѣ години на българското робуване подъ турцитѣ. Тогава навсѣкждѣ изъ България сновѣха смѣли проповѣдници на свободата. На всѣкждѣ говорѣха за въстание. Панагюрище бѣ единъ отъ центроветѣ на бунтовническитѣ дружества. Врѣмето бързо течеше. Гласътъ за свободата още по-бързо се разнасяше между българитѣ. Готвѣше се славна борба.

Ето защо се събираха тия тъмни фигури прѣзъ такава тъмна нощь подъ открито небе при дъждовни капки на зелена морава. Тѣ работѣха въ тъмнината, но тѣхната борба бѣ свѣтла. Прѣдседатель на това събрание бѣ *Георги Бенковски*. Рѣшиха да образуватъ една бунтовническа чета отъ 1000 души. Избраха си главатари. Тогава Бенковски имъ каза славна рѣчь.

— Господа! каза той. Знаете ли какво ви очаква? Гладъ, студъ, болки отъ куршуми, па, може би, и смрътъ. Готови ли сте да прѣтърпите всичко това за освобождението на нашето мило отечество?

— Готови сме на всичко, обадиха се едногласно всички съ насълзени отъ радость очи.

Попъ Грую отъ близкото село Баня прочете една молитва. Всички положиха клѣтва, че ще изпълнятъ думата си, и събранието се разпрѣсна.

Бойко.

Трудътъ.

Една стара народна поговорка казва: „залудо работи, залудо не седи!" И наистина каква хубава поука! Какво чудесно наставление за всички! Работете и никога не мислете, че съ работата си губите врѣмето. Всичко ни увѣрява, че трудътъ ни принася много и найважнитѣ ползи: и богатство, и здраве, и удоволствие. Трудолюбивитѣ пчелици работятъ цѣло лѣто и набиратъ медъ не само за тѣхъ, но и за насъ. Трудолюбивитѣ мравки цѣло лѣто работятъ, за това иматъ и хубава кѫщица, и доволно храна прѣзъ цѣла зима. И дѣцата не бива да седятъ току така безъ да вършатъ нѣщо. Ако не работятъ, тѣ ще се забавляватъ съ нѣщо. Но нищо нѣма да ги ползува толкова, колкото каквато и да е работа. Да се направи едно столче или една кутийка, да се изплете една чантичка за прѣнасяне купени нѣща, или да се изплетатъ едни чорапи е много по-полезно, отколкото да се играе, напр. на ашици. Изработенитѣ прѣдмети струватъ пари, тѣ сѫ богатство. Но въ работата има и нѣщо по-хубаво, което и съ пари не може да се купи. То е радостьта, която човѣкъ изпитва, когато види единъ прѣдметъ, който самъ той си е изработилъ. Дѣцата, които сѫ прочели въ „Славейче" бр. 5. за Микелъ Анжело, помнятъ, че той, като изработилъ една хубава статуя, толкова много се зарадвалъ, щото дори се забравилъ отъ радость и съ чука си ударилъ статуята и извикалъ: „говори!"

Освѣнъ това отъ работата човѣкъ бива по-здравъ и по-якъ. Вижте ковачитѣ и орачитѣ — тѣ иматъ дебели и силни рѫцѣ.

Трудътъ е богатство,
Трудътъ е имотъ
И здраве, и сила,
И дългъ животъ.

Баба ни Тодора отъ Стара-Загора иска да ни разправи цѣлъ редъ приказки за труда и мързела. Дѣцата ще иматъ случай да ги четатъ.

Нанинъ.

Нещастие у съсѣдитѣ. Селянитѣ въ съсѣдната ни държава Ромѫния сѫ много бѣдни. Тѣ нѣматъ свои земи и работятъ прѣзъ цѣлия си животъ на тамошнитѣ чокои (голѣми земледѣлци). Недоволни отъ това си положение, тѣ започнали да се бунтуватъ срѣщу чокоитѣ. Асѣнъ Хр. Юрдановъ, ученикъ отъ IV отд. въ Свищовъ, ни съобщава, че много хора, изплашени отъ тия бунтове, сполучили съ лодки и параходчета да избѣгатъ на българския брѣгъ на Дунава. Асѣнъ свършва писмото си така: „Да пази Господъ България отъ подобно нещастие".

Дунавътъ се размръзналъ и параходитѣ почнали да плуватъ по него. Това ни се съобщава отъ Марийка Теохаридева, III отд. Силистра и Мара Ангелова, II отд. Рахово.

Тютюнево изложение. Най-силенъ и наймного тютюнъ въ България расте въ Хасковско. Жечко Атанасовъ, уч. отъ IV отд., ни съобщава, че на 19. м. м. въ града имъ било наредено тютюнево изложение. Търговци отъ много мѣста дохождали да видятъ, какви тютюни се раждатъ и продаватъ въ Хасково.

Какви новини даваме. Георги Ап. Кръстеновъ, уч. отъ IV-б отд. въ село Перущица, ни съобщава една новина за кражба въ една кѫща и ни пише: „ако не го напечатишъ, то ще ти се разсърдя". Не сѫ ли забѣлѣжили до сега нашитѣ четци, че ние обичаме повече новини изъ дѣтинския животъ, защото намираме, че тѣ сѫ по-интересни за дѣцата? Добрѣ ли ще стори Георги, ако ни се разсърди, за гдѣто не ще напечатимъ неговата новинка?

Библиотека „Славейче". Понеже сме приготвили много приказки и разкази, които поради голѣмината си не могатъ да влѣзатъ въ страницитѣ на „Славейче", възнамѣряваме да ги печатимъ въ отдѣлни книжки подъ общо име *библиотека „Славейче"*. Като си приготвимъ нужнитѣ картини и други нѣща, ще обявимъ на дѣцата започването и на библиотеката „Славейче".

БАБИНИ ПРИКАЗКИ

Тритѣ златни листа.

(Продължение отъ бр. 25

Войникътъ взелъ и животворнитѣ три златни листа. Той ги далъ на най-вѣрния си слуга, разправилъ му, какви листа сѫ тѣ, какъ се употрѣбяватъ и най-накрай му порѫчалъ: „пази ги добрѣ и всѣкога ги носи съ себе си, може би ще ни дотрѣбатъ нѣкога“!

При втория си животъ младата царска дъщеря много се измѣнила. Наскоро подиръ излизането имъ отъ гроба мѫжътъ ѝ поискалъ да се разходятъ и да видятъ неговото родно село. Трѣбало да се пѫтува по море. Тръгнали. Въ това пѫтешествие жената съвършено забравила първата си клетва, че вѣчно ще обича мѫжа си. Забравила дори, че той ѝ повърналъ този вторъ животъ. Еднажъ, като заспалъ мѫжътъ ѝ, тя повикала капитана на кораба, и заедно съ него сграбчили заспалия и го хвърлили въ морето. Слѣдъ това тя казала да се върнатъ при баща ѝ, като се наговорили съ капитана да кажатъ на царя, че мѫжътъ ѝ умрѣлъ по пѫтя ненадѣйно. Освѣнъ това тя обѣщала да похвали прѣдъ баща си капитана, да иска позволение да се вѣнчеятъ, и тя да стане жена на капитана, а, като умре и царьтъ, да останатъ тѣ да царуватъ. Но вѣрниятъ слуга, който държалъ тритѣ златни листа, видѣлъ всичко станало. Незабѣлѣзано, той откачилъ отъ кораба една малка лодка, седналъ въ нея и се отдалечилъ въ морето. Голѣмиятъ корабъ се върналъ, а слугата съ малката лодка успѣлъ да извади отъ морето удавения си господарь, сложилъ на устата и очитѣ му тритѣ листа и го съживилъ. Двамата тѣ мѫжки загребали съ лопатитѣ, сполучили да изпрѣварятъ голѣмия корабъ и по-рано пристигнали при царя. Той ги разпиталъ, какво имъ се е случило. Когато му разказали за постѫпката на дъщеря му, той не можалъ да повѣрва, какъ е било възможно да постѫпи тя толкова лошо.

— Но истината трѣбва да се провѣри, казалъ най-послѣ царьтъ и ги скрилъ въ съсѣдната стая, па седналъ да чака завръщането на дъщеря си. Не се минало много врѣме, пристигналъ царскиятъ корабъ, и царската дъщеря съ капитана се явили въ палата, ужъ много нажалени.

— Защо се върна, и гдѣ е мѫжътъ ти? попиталъ я баща ѝ.

— Ахъ, татенце! отговорила тя, мѫжътъ ми на пѫтя ненадѣйно се разболѣ и умрѣ, а този добъръ капитанъ по цѣлия пѫть ми помагаше и ме утѣшаваше, инакъ бихъ умрѣла отъ скръбь. Той бѣше при смъртьта на мѫжа ми и всичко ще ти разкаже подробно.

— Азъ ей-сега ще оживя умрѣлия ти мѫжъ, казалъ царьтъ и отворилъ вратата на стаята, въ която билъ скритъ. Когато жената видѣла мѫжа си, останала като гръмната. Тя тутакси паднала на колѣнѣ и почнала да се моли за прошка.

— Не! Нѣма милость за тебе, викналъ царьтъ. Твоятъ мѫжъ драговолно легна въ гроба, когато ти пò-рано умрѣ; той ти повърна този животъ, а ти го издебна, когато заспа и го хвърли въ морето, за да го умъртвишъ. Ти ще получишъ заслуженото си наказание!

Слѣдъ това царьтъ заповѣдалъ да турятъ дъщеря му и капитана въ единъ пробитъ корабъ и ги тласнали въ морето. Корабътъ се напълнилъ съ вода и тѣ се удавили.

Забѣлѣжка. Баба ни Тодора отъ Стара Загора много приказки макаръ да има, за сравнение заема горната — отъ Грима.

Нанинъ.

ПИСМА

Описание за заговѣзни.

Сутриньта на 4-ий т. м. станахъ въ 7 часа. омихъ се, облѣкохъ се и закусихъ. На двора направихъ малка гимнастика и седнахъ да си уча уроцитѣ. Слѣдъ това часътъ стана 12 и ние седнахме да обѣдваме. Слѣдъ обѣда си починахъ и надвечерь излѣзохъ да гледамъ маски. Врѣмето бѣше много хубаво, та имъ позволяваше да се разхождатъ изъ улицитѣ. Тѣ обръщаха вниманието на всички хора, а особено на малкитѣ дѣца. Но освѣнъ маски по улицитѣ имаше голѣмо движение отъ хора, които правѣха своята разходка или пеша, или съ шейна до кьошковитѣ. Когато започна слънцето да залѣзва, и хората да се връщатъ отъ разходка, азъ се прибрахъ въ кѫщи и въ 9 часа се започнаха самитѣ заговѣзни. Всички бѣхме весели и засмѣни. На трапезата имаше разни ястиета, а посрѣдъ тѣхъ чиния съ халва. Но освѣнъ халвата, която имаше на трапезата, имаше свързана халва и на единъ канапъ, който бѣше закаченъ на една халка въ срѣдата на стаята. Тя се въртѣше около насъ въ видъ на крѫгъ и всѣки съ зяпнала уста чакаше да се доближи до него, за да си откѫсне по едно парченце. А пъкъ тя само минаваше покрай насъ и цапаше съ петна лицата ни. Така нацапани съ петна, приличахме на маски. И слѣдъ толкова пѣсни, свирения и веселби направихъ вечерната си молитва и си легнахъ. Така прѣкарахъ днешния день и заговѣзни.

гр. Шуменъ, 4/III. 1907. г.

Написала: *Натя Ангелова,* уч. отъ IV отд. при Шуменското основно Нанчово училище.

Описание на гр. Ловечъ.

Ловечъ е единъ отъ красивитѣ градове; той е заграденъ съ високи баири, които приличатъ на крѣпости. Ловечъ е разположенъ въ срѣдата между баиритѣ. Той има 8,000 души жители. Главни и по-забѣлѣжителни сдания сѫ: читалището, което е разположено въ срѣдата на града, окрѫжния сѫдъ — на югъ отъ читалището, тютюневата фабрика — близо до окрѫжното сдание; има двѣ класни училища— мѫжко и дѣвическо и четири основни. Има двѣ печатници: „Трудъ“ и „Свѣтлина“, единъ *мость*, на който има построени дюкени и двѣ градини — „Стратешъ“ и „Радославова“.

Ловечъ, 18. I. 1907. год.

Съ почитание: *Киро Ст. М. Коевъ,*
уч. отъ IV отдѣление,
училище „Князъ Борисъ Търновски“.

Ексскурзията до мина „Плакалница“.

Азъ не бѣхъ ходилъ на мината, но много се зарадвахъ, когато ни съобщиха учителитѣ, че ще ни заведатъ, защото бѣхъ слушалъ отъ други, че мѣстностьта е много красива и интересна. Ексскурзията стана на 19. май 1906. год Тоя день въ 8. ч. сутриньта тръгнахме отъ гр. Враца за мината. Пѫтьтъ отъ града до мината е много живописенъ. До с. Згори той минава покрай р. Лева, която минава покрай града. Тукъ минахме прѣзъ най-хубавата мѣстность „Вратцата“. До с. З. Градъ пѫтьтъ е равно шосе, а отъ селото до мината сѫщо е хубавъ, но е нанагорно. Отъ двѣтѣ страни на пѫтя има хубави гори и между тѣхъ — красиви полянки. Когато се изкачихме на върха, видѣхме р. Лева, какъ лѫкатуши между скалиститѣ върхове. Видѣхме сѫщо и мѣстноститѣ „Гарванецъ“, „Зли-долъ“, „Войводинъ-долъ“ и пр. . . . Мината „Плакалница“ се намира на върха на балкана. Мѣстностьта е хубава поляна, гдѣто пасе добитъкътъ на селянитѣ отъ ближнитѣ села. Спрѣхме се на едно бистро студено кладенче, гдѣто си починахме. Очудването ни бѣше голѣмо, когато видѣхме, че е построено цѣло село, съ хубави кѫщи. Учителитѣ ни разведоха да разгледаме мината. Има всичко шесть галерии, отъ които вадятъ рудата. Съ 3 работятъ, а другитѣ 3 ще се работятъ послѣ. Извадената руда я дѣлятъ на качества, кълцатъ я и я прѣмиватъ. Изъ галериитѣ изтича доста студена вода. Въ 5 ч. сл. пладнѣ тръгнахме за града изъ другъ пѫть, прѣзъ „Скакля“. Видѣхме и хубавия водопадъ, който извира изъ мѣстностьта „Топилки“. Всички бѣхме доволни отъ ексскурзията. Вечерьта се върнахме въ 8 ч.

Враца, 25/I. 1907. год

Петъръ В. Андрѣевъ, уч. II-б кл.

Драги дѣдо Благо,

Приятно ни е да ти съобщимъ една интересна новина, която да напечатате въ в. „Славейче“.

Въ вторникъ на 13. т. м. слѣдъ обѣдъ въ часа по рисуване, дойдоха въ нашето училище важни гости. Единъ отъ тѣхъ носѣше скѫпъ подаръкъ, за да го поднесе на Парашкева Георгиева, една отъ нашитѣ ученички, като подаръкъ отъ Н. Ц. В. покойната баба Клементина. Като влѣзоха въ стаята единъ отъ гоститѣ дойде близко до чиноветѣ и като ни напомни за живота на Н. Ц. В. баба Клементина, каза ни, че тя е била много добра като майка, била е трудолюбива и непрѣстанно се е грижила за бѣднитѣ дѣца, та и напослѣдъкъ, прѣди да умре, е дала подаръкъ три вълнени шалчета, изработени отъ нея, които да се подарятъ на бѣдни и трудолюбиви дѣца тукъ въ основн. училища. Каза ни още, че ние пъкъ въ такъвъ случай трѣбва начесто да си припомняме за нея и молиме Всевишния Богъ да я приеме въ царството небесно. Слѣдъ неговитѣ толкова хубави думи говори нашиятъ главенъ учитель. Извикаха ученичката, на която дадоха хубавото вълнено шалче, и тя, като каза „благодаря“ и „Богъ да я прости“ и „да живѣе Н. Ц. В. Князътъ и неговитѣ скѫпи дѣца“. Научихме се послѣ, че такъвъ подаръкъ поднесли и на друга ученичка отъ III отдѣление пакъ въ нашо училище. Никога нѣма да забравимъ тоя день, дѣдо Благо.

За всички ученици отъ IV отд. при училището „Бр. Миладинови“.

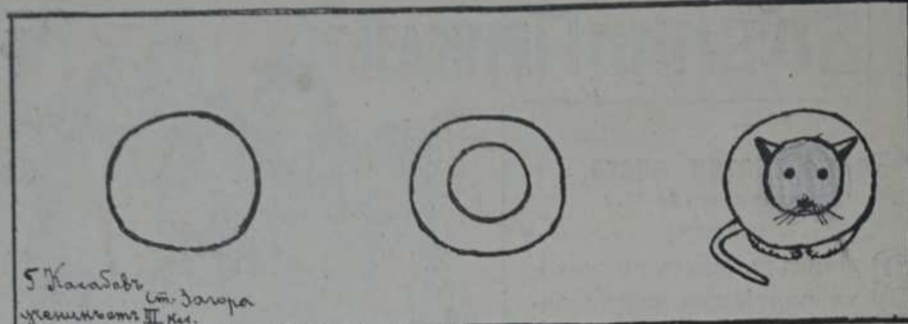
Гр. София, 14/III. 1907. год.

Петко Г. Никовъ.

Писмото на Василъ Цоневъ Сираковъ, III отдѣление въ Габрово, не е писано съ неговата рѫка.

Съ моливъ писани писма нѣма да се печататъ.

Нечетливо е писмото на Никола Някшевъ, II отд. Варна, за това нѣма да го напечатимъ.

Какъ се рисува.

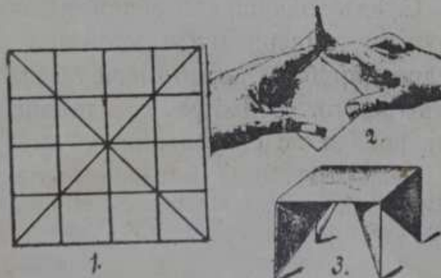
Бива всѣки да се хвали,
Па и да се пери,
Ала първомъ безопасно
Мѣсто да намѣри.

А пъкъ нашитѣ зайчуги
Ето що сторили:
Щомъ съ хвалбитѣ за юнашство
Малко прѣкалили.

ЗАДАЧИ ПО РѪЧНА РАБОТА.

Масичка. Отъ цвѣтна хартия изрѣзваме квадратъ съ страна 8 см. За да образуваме гънки, прѣгъваме квадрата по диагоналитѣ и го разгъваме. Прѣгъваме го по срѣднитѣ линии. Прѣгъваме всѣка страна на квадрата до срѣдната линия и я разгъваме, като гледаме гънкитѣ да образуватъ черти, както ни показва чер. 1.

Сгъваме двѣ съсѣдни страни; едноврѣменно съ пръститѣ поправяме гънкитѣ, както е показано на чер. 2. По този начинъ получаваме първия кракъ на масичката, а така сѫщо постѫпваме за получаването и на останалитѣ три крака. Обърнемъ ли така сгънатия квадратъ, ще имаме исканата масичка. Р. Д-ска

Първъ е направилъ подложката за маса (бр 22) *Димитъръ М. Чаушевъ,* ученикъ отъ III-в кл. въ Сливенъ.

ВѢСТНИКЪ ЗА ДѢЦА

излиза въ София всѣки петъкъ.

—— Единъ брой 5 стотинки. ——

Продава се отъ вѣстникопродавачитѣ.
Отъ мѣста, гдѣто нѣма вѣстникопродавачи, абонирането става направо въ редакцията:

1 годишнина	40 броя	струва	2.— лева
1/2 „	20 броя	„	1.— „
1/4 „	10 броя	„	0.50 „

При задружни абонирания на повече отъ 20 абонати прави се отстѫпка 10%, а на повече отъ 50 абонати 20%.

Порѫчки безъ прѣдплата не се изпълняватъ.

Обявления се печататъ на послѣдната страница по 20. ст. на кв. см.

Всички писма, рѫкописи и порѫчки се изпращатъ на адресъ:

За редакцията на в. Славейче въ София.

Редакцията се помѣщава въ ул. Св. Св. Кирилъ и Методий № 90.

Редакционенъ комитетъ:

Ст. С. Руссевъ,
Здр. Атанасовъ, Ст. М. Поповъ.

ПРОЕКТЪТ Е РЕАЛИЗИРАН С ФИНАНСОВАТА ПОДКРЕПА НА МИНИСТЕРСТВОТО НА КУЛТУРАТА